

ИСТОРИЈАТ СРПСКЕ ЦРКВЕ У КАЛГАРИЈУ

Прва српска породица, Путник, доселила се у Калгари између 1918. и 1920 г.Г. Затим следе породице Игњатов, Павловић, Јовановић...које долазе крајем 40-их година. Прво масовније досељавање Срба у Калгари почиње крајем 50-их и почетком 60-их година, када стижу породице Дабић, Тумбас, Вигњевић, Ивковић, Греговић...и друге. Значајнији број породица долази између 1970 и 1980 г.Г. У овом периоду српска заједница у Калгарију броји негде око 50-ак породица. Коначно најмасовнији долазак Срба у Калгари свакако је време распада бивше Југославије 90-их година. Тренутно заједница броји негде око 600 породица.

Оснивање КСС 1960. г.Г.

Март 6. 1960 г.Г представља веома важан датум везан за Србе у Калгарију. Наиме тог дана једна група Богобојажљивих Српкиња сакупила се је и основала прво Коло Српских Сестара „Свети Сава,, у Калгарију. Чланство су тада чиниле: Нада Вукановић, Марија Васић, Бранислава Дечански, Нада Дабић, Драгица Петриго, Каја Бурљајева, Лола Радуљ, Вида Путник, Вера Радусин, Љиљана Зарић, Милица Поц, Роза Јуришић, Радмила Зарић, Ружа Радуљ, Барица Јовановић, Гладис Анђелић, Ана Путник, Десанка Смирнов и Будимирка Миџин. Касније Коло Српских сестара мења име пар пута да би коначно 1985. г.Г. добило име „ Мала Госпојина,, које и данас има и коју славу и данас прославља. Прва фолклорна група „Младост,, основана је 1962. г.Г. чији је кореограф био Глиша Дабић. Постојао је и пратећи оркестар под вођством Јордана Николића. Ова фолклорна група престала је са радом недуго по оснивању.

Други, рекло би се историјски, догађај у српској заједници у Калгарију десио се 27. јула 1970. г.Г. када је на предлог Јована Анђелића одржан Црквено-народни сабор на ком је дошло до оснивања Црквеношколске Општине „Светог Симеона Мироточивог,,. Значајан допринос самом основању Ц.Ш.Општине дао је тадашњи Епископ Источноамерички и Канадски Господин Сава који је лично присуствовао овом сабору. Изабрана је и прва управа у саставу:

Председник: Србољуб Граговић
1. Подпредседник: Ненад Брадић

2. Подпредседник: Јован Анђелић
Секретар: Мирјана Дуброја
Благајник: Миодраг Петровић

Чланови управног одбора:

Милан Суботић, Бранко Тумбас и Љубиша Радојевић.

Чланови Надзорног одбора:

Председник: Миливој Јовановић

Чланови: Сека Ивковић и Воја Миљевић

Недуго после оснивања Ц.Ш. Општине на њиву Господњу у Калгарију постављен је и први посленик у лику оца Богдана Зјалића. Отац Богдан је заорао дубоку бразду на њиви Господњој служећи Богу и народу широм целе Канаде и један је од најуспешнијих мисионара наше Цркве на овим просторима. На парохији у Калгарију отац Богдан се је задржао до 15. јануара 1975. г.Г.

Срби су, обзиром да нису имали своју Цркву нити салу, били принуђени да служе Света Богослужења и окупају се у Црквама и просторијама других народа. Ово није трајало предуго јер већ крајем 1970. г.Г. бива основан грађевински одбор чији је председник био Филип Петровић, а чланови Глиша Дабић и Јордан Николић. За годину дана они успевају да пронађу једну двоспратну зграду на адреси 2001 31 авенија у југозападном делу града. Овај део града сматра се једним од најатрактивнијих у целом Калгарију. На ванредној скупштини одржаној 14. новембра 1971. г.Г. одлучено је да се ово имање и купи, што је и учињено и то по цени од 20, 650.00 долара. Горњи спрат уређен је за становање свештеника а доњи је преуређен у капелу. Благословом Епископа Господина Др. Саве набављен је иконостас и остале основне ствари потребне за службу Божију. Један број икона добијен је као поклон од стране Ц.Ш. Општине Св. Саве из Ванкувера. После изведених радова стечени су услови за освећење које је, уз присуство бројних парохијана, обавио Његово Преосвештенство Епископ Господин Др. Сава уз саслуживање свештеника о. Николе Сорајића, о. Константина Какабелакиса, о. Богдана Зјалића и ђакон Стевана Степанова. Кумови капеле били су Милош Ковач, Бранко Тумбас, Јордан Николић, Илија Половина, Драго Димитрић, Воја Миљевић и Лазар Анђелић.

Изглед капеле и парохијског дома 1972. г.Г.

Успеси у раду Ц.Ш. Општине настављају да се ређају па је тако на седници 16. децембра 1973. г.Г. обновљена фолклорна група „Младост,, под

новим именом „Авала,,. Под овим именом ова фолклорна група је направила многе значајне успехе од којих треба истаћи: похвалну повељу поводом учешћа на светској изложби у Ванкуверу 1986. г.Г., освојено друго место на 32. фестивалу у Калгарију 1986. г.Г. и многе друге. На истој седници основан је и фудбалски клуб „Олимпија,,. Фудбалски клуб није успео да се одржи дуже времена.

Одласком о. Богдана са калгарске парохије Ц.Ш. Општина остаје без пароха пуних пет година од 1975. до 1980. г. Г. Ово је и разлог што ових пет година и није учињен неки велики подухват у Ц.Ш. Општини. У ово време Ц.Ш. Општина се бори за свој опстанак у чему јој помажу свештеници који су били администратори у то време: о. Михајло Додер и о. Мирослав Дејанов из Ванкувера, као и о. Вукић Атанацковић из Едмонта. Ових пет година представљају један од најтежих периода у раду Ц.Ш. Општине Светог Симеона Мироточивог у Калгарију.

Фолклорна група на

такмичењу у Ванкуверу 1986. г.Г.

Упражњено место пароха у Калгарију бива попуњено 1. августа 1980. г.Г. када на парохију бива постављен о. Радиша Нинковић. Услед изузетно лошег финансијског стања наредне две године, колико се је о. Радиша задржао на овој парохији, такође су веома тежак период у раду ове Ц.Ш. Општине. Једно време је Епархија сносила трошкове две трећине свештеникове плате. Пожар који је избио 1981. г.Г. у пролеће ситуацију још више погоршава. Наиме изгорео је добар део целе Црквене грађевине а осигуравајућа компанија одбијала је да исплати одштету која је процењена на око 15,000.00 долара. Великим залагањем Богдана Вончине коначно је наплаћено 10,318.74 долара. Пошто ова сума није била довољна за санацију објекта приступило се прикупљању прилога који су, уз добровољни рад наших парохијана, покрили све трошкове. Коначно 21. фебруара 1982. г.Г. Његово Преосвештенство Епископ Источноамерички и Канадски Господин Христофор, уз саслуживање о. Мирка Вишњића, о. Петра Милошевића, и пароха Радише Нинковића, освећује капелу и служи Свету Литургију уз резање славског колача. Кумови новоосвећене капеле били су Марко Шћепановић, Лазо Босанац и Никола Вигњевић.

Премештајем оца Радише Нинковића 1. јула 1982. г.Г. за пароха калгарског бива постављен отац Вукић Атанацковић који на парохији остаје до 1 децембра 1990. г.Г. Овај период представља период великих подухвата и

пројекта калгарске парохије и Ц.Ш. Општине. Наиме тада се јавља идеја за изградњу потпуно нове Цркве са салом. На седници одржаној 24. априла 1983. г.Г. донета је одлука да се крене у овај подухват. У ту сврху купљена је суседна кућа по цени од 61,000.00 долара. За овај Богоугодни подухват добијен је благослов надлежног Архијереја 20. маја 1983. г.Г. На седници од 20. јануара 1985 г.Г. решено је да се постојећи објекат сруши и на истим темељима изгради нова Црква са салом. На истој седници донета је одлука да се и новокупљена кућа сруши и на њеном месту изгради паркинг. Ово је било неопходно јер су градске власти захтевале прецизно одређен број паркинг места. Рушење куће било је једино решење. На седници је представљено ново идејно решење целокупног пројекта.

Освећење темеља 1985. г.Г.

Због обима и важности подухвата сазвана је ванредна годишња скупштина. Скупштина је одржана 10. фебруара 1985. г.Г. Огромном већином гласова донета је одлука да се прихвати идејно решење архитекте и да се крене у изградњу. Предрачунска вредност радова процењена је на 190,000.00 долара, а процењено је да би се добровољним радом могло уштедети око 40,000.00 долара.

Несебичним радом парохијани су успели да уштеде велики део новца за градњу.

Сама изградња отпочела је 21. септембра 1985. г.Г. када је на славу Кола Српских Сестара направљен ручак на ком је прикупљен добар део новца за радове. Прикупљање новца је трајало све време изградње, али је управа и поред тога морала узети и зајам од банке у износу од 40,000.00 долара. Темељи нове Цркве освећени су 13. октобра 1985. г.Г. а освећење је обавио о. Вукић Атанацковић. Након годину дана напорног рада парохијана Црква и црквена сала су завршене. У недељу 28. септембра 1986. г.Г. Његово преосвештенство Господин Георгије Епископ Канадски, уз саслуживање о. Мирослава Дејанова, о. Никодима Прибојана, о. Боже Бакајлића и о. Вукића Атанацковића, извршио је освећење Цркве и црквене сале. Епископ је одслужио и прву Свету Литургију на којој је отац Вукић одликован правом ношења црвеног појаса. Кумови Цркве били су Бранко Зјалић, Бранко Тумбас, Никола Тумбас и Коста Дабић. Епископ је на свечаном банкету одликовао Ц.Ш. Општину граматом признања за пожртвован рад приликом изградње Цркве. Славље је увеличала и локална фолклорна група „Св. Симеон Мироточиви,“. Ово је био незаборавни дан за све Србе са ових

простора јер је коначно изграђена прва Српска Црква у Алберти.

Недуго после изградње Цркве на својој седници од 24. априла 1987. г. Г. управа доноси одлуку да купи кућу поред Цркве која би послужила као парохијски дом за становање свештеника. Одмах је уплаћено учешће и приступило се прикупљању прилога. Неуморним радом на прикупљању средстава као и дарежљивошћу парохијана Црква сала и црквена кућа су скоро у потпуности отплаћени. Остатак дуга одприлике \$5000. одплатили су парохијани Николас и Ана Новик. Успеси Ц.Ш. Општине настављају и даље да се нижу. На ранији предлог надлежног Епископа Господина Георгија одлучено је да се крене у пројекат живописања икона на иконостасу. Ускоро је склопљен уговор са јеромонахом о. Павлом Калањом (из Манастирског Градишта, Митрополија Црногорско-приморска) за живописање икона. Овај Богоугодни посао започет је у децембру 1988. г. Г. а завршен месец дана касније. Све време свог боравка у Калгарију о. Павле је одседао код породице Бранка Зјалића (брата о. Богдана Зјалића), где је уживао велику част и гостопримство. Исплата живописања 16 икона финансирана је добровољним прилозима парохијана.

Освећење иконостаса 1989. г.Г.

Ни овде се није стало. На седници 7. маја 1990. г.Г. управни одбор прихвата предлог о. Вукића да се изгради звоник и набави звоно које би позивало верни народ на службу Божију. Као и увек, верни народ се одазвао позиву Цркве и убрзо су сакупљени новчани прилози за ову сврху. Комплетни радови финансирани су новцем прикупљеним од приложника. Свечано освећење звоника

и звона извршио је Његово Преосвештенство Епископ Канадски Господин Георгије уз саслуживање о. Живорада Суботића и о. Вукића Атанацковића. Свечаности је присуствовао и велики број верног народа.

Напокон се могло одахнути. Ц.Ш. Општина је обезбедила све основно што је било потребно верном народу у Калгарију. Саграђена је Црква, живописан иконостас, завршена сала, саграђен звоник, и купљен парохијски дом.

Са 1. децембром 1990. г. Г. на парохији о. Вукића замењује о. Живорад Суботић. Пошто су завршени сви пројекти за градњу о. Живорад се са управом усредредио више на духовни живот парохије. Евидентиран је већи број парохијана на Богослужењима, повећан је број чланова Ц.Ш. Општине. Коло Српских Сестара нарочито у овом периоду, постаје стуб Ц.Ш. Општине, и својим радом доприноси јачању исте. Коло Српских Сестара се посебно истакло припремама свих свечаности по чему је и данас познато широм Канаде.

Радост парохијана у успеху прекинуо је несретни рат на просторима бивше Југославије. Српски народ у отаџбини, вољом светских моћника и похлепом усташких и исламских вођа нападнут је и угрожен у целој земљи. Ц.Ш. Општина калгарска се је, као и све остале, укључила у прикупљање прилога за помоћ угроженим ратом које је слала како директно у отаџбину, тако и преко добротворног фонда „Цар Лазар,, који делује при нашој Епархији. У то време, 1991. и 1992. г. Г. при Цркви је деловала и омладинска организација „Опленац,, која се такође бавила добротворним радом. Ова организација послала је значајан прилог за изградњу Храма Светога Саве на Врачару.

У Ц.Ш. Општини рад је и даље настављен. У октобру 1992. г.Г. основан је црквени хор. Овај се хор састајао једном недељно, а водио га је господин Андрија Пузић. Хор је певао на свим Богослужењима и свечаним приликама.

Ц.Ш. Општина се укључила у изградњу првог Српског манастира у Канади који је изградила наша Епархија. За своје заслуге при подизању манастира Ц.Ш. Општина „Светог Симеона Мироточивог,, из Калгарија одликована је граматом и проглашена за утемељивача актом из 12. јула 1993. г.Г. Ова грамата издата је у Милтону од стране Епископа Канадског Господина Георгија.

Грамом од 27. јануара 1990. г.Г. наша Ц.Ш. Општина проглашена је за Добротвора Спомен Храма Светога Саве на Врачару. Ова грамата издата је у Београду од стране тадашњег патријарха Германа. На крају, за помоћ упућену болници „Др. Лаза Лазаревић,, Ц.Ш. Општина добила је захвалну повељу.

На парохији у Калгарију 25. децембра 1995 г.Г. о. Живорада Суботића замењује о. Крсто Рикић. По свом доласку о. Крсто се посвећује писању споменице поводом 25 година постојања Ц.Ш. Општине калгарске. Заједно са управом о. Крсто се посвећује организацији овог свечаног јубилеја. Прослава 25-о годишњице обележена је 26. и 27. октобра 1996. г.Г. уз присуство великог броја уважених гостију и парохијана. Треба међу многима истаћи следеће: Његово преосвештенство Епископ Канадски Господин Георгије, Протојереј-ставрофор Мирко Малиновић, украјински свештеник о. Тарас Крочак, свештеник Америчке Православне Цркве о. Лоренц Рајнхајмер, Госпођа Лоселин Бургнер посланик владе Алберте...и многи други. Свечаност је отпочела 26. октобра вечерњим

богослужењем у Храму Св. Симеона Мироточивог. Свечани банкет одржан је у Украјинском Православном Центру исте вечери. Сутрадан, у недељу, одслужена је Света Литургија на којој је Његово Преосвештенство Господин Георгије одликовао о. Крсту Рикића правом ношења напрсног Крста. По завршетку Свете Литургије послужен је свечани ручак.

Ц.Ш. Општина и даље наставља са својим добротворним радом. Тако је на празник Духова-Св. Тројице 1996. г.Г. организован ручак са ког је приход послан у Епархију за отплату манастира. Исто тако 11. маја исте године организована је забава са које је комплетан приход упућен у Крагујевац за куповину сиротишта, за збрињавање ратне сирочади.

Пошто је наш народ познат и по својим спортским активностима и спортском духу, на иницијативу Ратомира Љубојевића, 1996. г.Г. се оснива и фудбалски клуб „Србијан кенедијанс,,. Установљена је и прва управа коју су чинили: Ратомир Љубојевић, Бора Николић, Бранислав Ђеклић, Никола Шолаја и Бранко Влатковић. Овај клуб у наредне три године осваја шест узастопних златних медаља и тако из шесте доспева у прву дивизију града Калгарија. Овај клуб је деловао самостално, ван Ц.Ш. Општине.

Почетком 1997. г.Г., у оквиру Ц.Ш. Општине, на иницијативу Марка и Здравка Зјалића, Дејана Петровића, Ненада Поповића и Миша Аћимовића, долази до оснивања Спортског друштва у чијем саставу се оснива фудбалски клуб „Равна Гора,,. Спонзори Светомир Петровић и Милан Павичић обезбедили су и прве дресове фудбалерима, а Светомир је изабран и за првог тренера. Већ 1998. г.Г. Спортско друштво доноси и свој статут и добија званично име Спортско друштво „Србија,,. Спортско друштво Србија, са благословом оца Крсте, узима и крсну славу Св. Стефана Дечанског. Фудбалери „Равне Горе,, постижу значајне резултате у такмичењу у својој дивизији.

Негде, 1999. г.Г. јавља се идеја за уједињењем два фудбалска клуба „Србијан кенедијанс,, и „Равне Горе,,. Ова идеја остварује се 2000. г.Г. и у оквиру Спортског друштва „Србија,, ова два клуба се уједињују у један под именом „Србија,, под којим и данас постоји. И у свом даљем постојању фудбалери настављају да постижу значајне резултате, па је тако 2001. г.Г. клуб играча преко 35 година освојио тродуплу круну: првака лиге Калгарија, првака купа Калгарија, и првака провинцијског купа.

У априлу 1999. г.Г. Спортско друштво „Србија,, се проширује организацијом карате клуба „Синђелић,,. Наиме, у априлу те године двојица младих професионалаца каратеа, Ђорђе Ивковић и Михаило Кулић, оснивају овај клуб. За своје кратко време постојања, 4 године, и са својих двадесетак чланова, овај клуб постиже невероватне резултате. На три узастопна такмичења Алберте они освајају 38 медаља: 18 златних, 9 сребрних и 10 бронзаних. На последњем такмичењу бивају проглашени за најбољи карате клуб Алберте.

Важно је напоменути да и дан данас Спортско друштво „Србија,, у целости делује као саставни део Ц.Ш. Општине, која је његов покровитељ.

Градитељски аманет Светога Саве Ц.Ш. Општина Светог Симеона Мироточивог непрестано се трудила да испуњава у што већој мери. Тако се у истом периоду 1997. г.Г. јавља прва жеља за проширењем или куповином новог

имања. На својој седници од 16. марта 1997. г.Г. управа доноси одлуку о покретању иницијативе за куповину војног земљишта, које је било на распродаји после пресељења војске у Едмонтон. На овом пројекту урађено је пуно, управа је посветила доста времена овој теми. Међутим, овај покушај није уродио плодом, али се и даље наставило са трагањем за повољним земљиштем.

Отац Крсто је свој рад усредсредео на набавку ствари потребних за Света Богослужења. На седници управног одбора од 11. маја 1997. г.Г. донешена је одлука да се отпочне прикупљање прилога за куповину владичанских одежди. То је и учињено и са успехом завршено тако да су ускоро исте и купљене у комплету са митром, жезлом и Архијерејским чиновником. Прилозима парохијана, о. Крсто успео је да употпуни комплет свих Богослужбених књига потребних за Свете Службе, тако да је данас калгарска Црква једна од најопремљенијих у нашој Епархији у овом погледу.

Пошто иницијатива за куповину војног имања није уродила плодом управни одбор наставља да ради на куповини новог имања. Изненада се указала прилика да се купи кућа на адреси 2019 31 авенија, трећа врата од Цркве. Управа користи ову прилику и на својој редовној седници од 21. јуна 1998. г.Г. доноси одлуку да се наведена кућа и купи. Ова одлука спроведена је у дело 1. септембра 1998. г.Г. када ова кућа прелази у Црквено власништво по цени од 170,000.00 долара. Пошто је Ц.Ш. Општина имала само један део новца за учешће, приступило се прикупљању прилога, од којих је исплаћен већи део имања. За остатак управни одбор узима зајам од банке. Овим се грађевински рад наше Ц.Ш. Општине са успехом наставља. У овом моменту Ц.Ш. Општина у свом власништву има потпуно исплаћену Цркву, салу, прву кућу и великим делом исплаћену другу кућу.

Куповином нове куће није се престало са радом на куповини већег имања. У међувремену, јавља се идеја да се постојећа Црква и сала реконструишу и прошире. На својој седници од 11. јула 1999. г.Г. управа доноси одлуку да крене у овај пројекат. Ангажован је архитекта Питер Палај коме је у потпуности препуштен рад на овом пројекту. Дозвола од грађанских власти, међутим, није добијена. Негативан одговор стигао је 13. августа 2000. г.Г. Разлог је био недостатак простора за паркинг, противљење комшија, а и само насеље у ком се Црква налази није предвиђено за тако велике грађевине. Остало је дакле да се тражи ново имање за нову Цркву и салу.

Изненада, као гром из ведра неба, Ц.Ш. Општину је задесила највећа трагедија од њеног постојања. Наиме, трагичном смрћу 3. септембра 1999. г.Г. у саобраћајној несрећи, свој живот изгубио је протојереј ставрофор Крсто Рикић тадашњи парох калгарски. Ово је био велики потрес за целу српску заједницу у Калгарију. Прота Крсто сахрањен је у манастирском гробљу у Милтону. Цела српска заједница сећаће се о. Крсте највише по љубави коју је он имао према Господу, Цркви, и своме народу. Ову љубав о. Крсто је непрестано преносио на све оне који су долазили у контакт с њим.

Недуго по смрти проте Крсте, 26. фебруара 2000. г.Г. на празник Св. Симеона Мироточивог, Црквену славу, на парохију у Калгарију бива постављен о. Обрад Филиповић. Долазак о. Обрада, младог и перспективног свештеника,

представљао је једну врсту препорука за нашу Ц.Ш. Општину. О. Обрад се посвећује раду са младима. Одмах по свом доласку успева да оснује духовне трибине за младе на којима је он сам држао предавања на разне теме и по томе би се сви укључивали у дискусију. Пошто у Калгарију у то време није било веронауке о. Обрад се прихвата и овог одговорног посла. На седници управног одбора од 13. августа 2000. г.Г. о. Обрад излаже свој план за оснивање Црквене школе-веронауке и од управе добија пуну подршку и одрешене руке да ради по свом плану. Већ у септембру исте године школа почиње са радом и уписује се веома велики број ђака, чак њих 90. Школа постоји већ шест година и уз помоћ учитељица, Марице Вујичић, Гордане Гиговић као и великог броја родитеља о. Обрад исту води са великим успехом. Деца која редовно похађају школу, њих 30-ак, већ читају и пишу ћирилицу, добро владају српским језиком и познају основе Православне Вере. Један број ђака већ је завршио са школом али се исто тако један број нових ђака уписао. Својим финансијским доприносом родитељи су успели да купе потпуно нов велики телевизор и видео рекордер за потребе црквене школе, као и све потребне уџбенике, свеске, оловке и сл. У Бога се надамо да ће ова школа опстати још много година.

Ученици Црквене школе 2006. г. Г.

У свом раду, поред осталог, о. Обрад се активно бави мисионарским радом. Из године у годину, од доласка о. Обрада, значајно се повећава број освећених водица (130 у 2000. г.Г. 145 у 2001. г.Г. 180 у 2002. г.Г. ...280 у 2006 г.Г.), исто тако повећава се број слава, крштених, венчаних... Посебно се повећао број оних који редовно посећују света Богослужења, тако да у последње време готово сваке недеље има више верника него што сама Црква може да прими. Отац Обрад, уз подршку управе и једног броја парохијана успео је да обнови и парохијски гласник који излази већ четврту годину за редом, три пута годишње. Гласник је наишао на велико одобравање и подршку парохијана. Многи су се укључили у рад на Гласнику и својим чланцима га помажу и улепшавају.

Рад на куповини новог имања, започет још 1997. г.Г. поново се интензивира у 2001. г.Г. Управа се потпуно посвећује овом пољу. Обиђено је девет парцела земље, на три су стављане понуде и одржан низ састанака са градским властима. Коначно, као најповољније појављује се имање на адреси 8484

26 авенија у југозападном делу града, свега 15-ак минута вожње од центра. Овај део града биран је из више разлога: он се сматра веома атрактивним, најмирнији је, а и највећи број наших људи живи у овом делу града. Коначно на својој седници од 4. новембра. 2001. г.Г. управни одбор одлучује да пошаље молбу ЕУО-ру за добијање благослова да се одржи ванредна скупштина чланства Ц.Ш. Општине са циљем да се ово имање купи. Благослов је добијен и седница заказана за 25. новембар 2001. г.Г.

Скупштини је присуствовало 44 члана Ц.Ш. Општине и 23 парохијана. Гласањем, са само јеним уздржаним гласом и свим осталим за, је одлучено да се ЕУО-ру упути молба за одобрење куповине имања од 5 екера на адреси 8484 26 авенија у југозападном делу града. Такође скупштина са 33 гласа за и 9 гласова против доноси одлуку да ЕУО-ру упути молбу за одобрење продаје целокупног имања Ц.Ш. Општине, укључујући и Цркву, како би се обезбедила средства за изградњу нове Цркве и сале.

Својим актима од 5. децембра 2001. г.Г. и 29. децембра 2001. г.Г. ЕУО-р даје одобрење за куповину наведеног имања и продају две црквене куће. Продају Цркве са салом и паркингом ЕУО-р пак, не одобрава. Ову молбу ЕУО-р ће размотрити тек по изградњи нове Цркве.

Тренутно Црква поседује Храм са салом и паркингом и два хектара земље са парохијским домом на њој. Све то без икаквог кредита у власништву ЦШО.